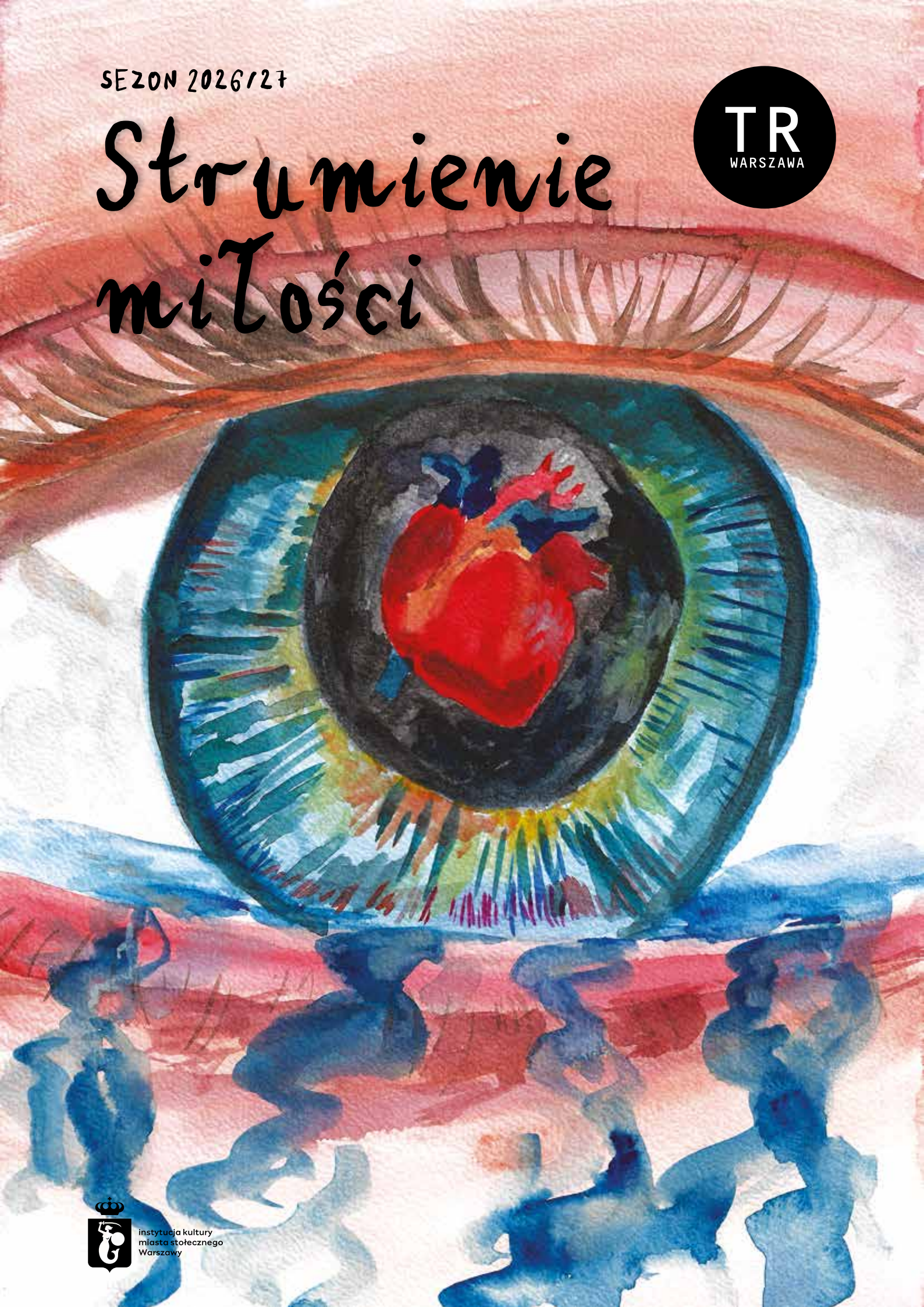

SEZON 2026/27

Strumienie miłości

instytucja kultury
miasta stołecznego
Warszawy

Miłość wydaje się doświadczeniem najbardziej osobistym. Jest jednak czymś więcej niż uczucie między dwojgiem ludzi. To siła, która przenika relacje rodzinne, przyjacielskie, społeczne, współtworzy wspólnoty i kształtuje nasze doświadczenie bliskości. A jednak kochamy, tęsknimy, cierpimy i odchodzimy w świecie pełnym wyobrażeń, które podpowiadają nam, czym miłość powinna być.

Przez stulecia opowiadaliśmy o miłości jako o sile wymykającej się rozumowi i woli – o czymś, co nas spotyka, porywa i wykracza poza nasze zamiary. Dziś żyjemy w kulturze wyboru. Możemy decydować o tym, kogo kochamy, jakie tworzymy relacje, jak chcemy żyć i jakim językiem mówimy o bliskości. Wolność stała się jedną z najważniejszych wartości współczesności. Ale czy uwalnia nas od potrzeby więzi? Czy można zachować pełną autonomię i naprawdę tworzyć trwałe więzi z innymi?

W sezonie **STRUMIENIE MIŁOŚCI** przyglądamy się miłości nie jako prywatnemu uczuciu, ale jako praktyce społecznej i kulturowej. Interesuje nas to, skąd wiemy, jak kochać, czego oczekujemy od bliskości i kto nauczył nas tych oczekiwań. Miłość nie wydarza się poza światem. Kształtują ją języki kultury, obrazy, ekonomia, media i technologie oraz wyobrażenia o wolności, sukcesie i spełnieniu. Wszystko to, co mówi nam, kim mamy być i czego pragnąć. Współczesna kultura obiecuje niemal nieograniczoną możliwość wyboru, ale jednocześnie sprawia, że każda decyzja wydaje się odwracalna, a każda relacja podlega nieustannej ocenie. Coraz częściej żyjemy między pragnieniem bliskości a lękiem przed utratą siebie. Zanim zaryzykujemy miłość, próbujemy zabezpieczyć się przed bólem. Przewidujemy rozstanie, zanim zdążymy się naprawdę spotkać.

Jednocześnie coraz wyraźniej dostrzegamy mniej spektakularne, lecz znacznie powszechniejsze formy cierpienia: kruchość więzi, emocjonalną bezbronność, samotność przeżywaną wśród innych, poczucie niedopasowania czy trudny do nazwania niepokój. To doświadczenia wpisane w codzienność zwyczajnych relacji – często niewidoczne właśnie dlatego, że nie przybierają dramatycznych rozmiarów. A przecież to one najwięcej mówią o tym, jak żyjemy z innymi. Teatr jest miejscem, w którym chcemy wspólnie przyglądać się tym napięciom. Nie po to, by znaleźć jedną odpowiedź, lecz by zobaczyć, jak wiele form mogą przybierać więzi i co mówią o świecie, który je kształtuje.

Hasło sezonu nawiązuje do filmu *Love Streams* Johna Cassavetesa – jednego z najbardziej przenikliwych obrazów ludzkiej potrzeby bliskości. Reżyser nie opowiada o miłości jako romantycznym spełnieniu. Interesują go relacje nadmiarowe, kruche, niejednoznaczne. Ich intensywność odsłania niestabilność ludzkiego doświadczenia. W jego filmie miłość jest ruchem – nieustannym przepływem między pragnieniem bliskości i potrzebą ucieczki, między realnością bycia z innymi i tym, co wyobrażone.

Hasło **STRUMIENIE MIŁOŚCI**, inspirowane filmem Johna Cassavetes, poprowadzi nas przez wszystkie premiery i wydarzenia sezonu. Miłość nie będzie tu romantycznym spełnieniem ani obietnicą szczęścia. Będzie raczej przestrzenią nieustannej społecznej pracy, angażującej emocje, pragnienia i lęki; spotykającej potrzebę bliskości z poczuciem wyobcowania i brakiem przynależności, a ciekawość i odwagę przesuwania granic z niepewnością wobec przyszłości. Będzie to przestrzeń, w której mogą powstawać różnorodne, wymykające się prostym definicjom formy wzajemności.

Wchodząc w nowy sezon inicjujemy współpracę z reżyserem filmowym **Radu Jude**. Jeszcze w sierpniu zespół aktorski TR wraz z Radu Jude i dramaturgiem **Mateuszem Górniakiem**

rozpoczynają pracę nad materiałem wideo, badającym granice miłości społecznej oraz napięcie między potrzebą bliskości a mechanizmami ksenofobii, wykluczenia i faszyzmem. Efektem będzie hybrydowa teatralno-filmowa forma, która na późniejszym etapie zostanie zaprezentowana publiczności.

Sezon otworzymy natomiast jubileuszowym Debiutem TR – spektaklem **Bardzo długa i powolna katastrofa tramwaju nr 26** Julii Nowak. Niespodziewany wypadek zatrzymuje codzienny rytm miasta i zmusza bohaterów_bohaterki do konfrontacji z porządkiem, w którym praca stała się najważniejszą sferą naszego zaangażowania. Domaga się coraz większej dyspozycyjności, uwagi i oddania, ale nie potrafi ich odwzajemnić. Współczesny kapitalizm nauczył nas traktować pracę jak relację miłosną: mamy być lojalne, oddani, gotowi do poświęceń, mamy czerpać z niej poczucie sensu. Problem polega na tym, że praca nigdy nie odwzajemni tego uczucia.

Późną jesienią zaprosimy na **Love Me Tender** w reżyserii Wojtka Rodaka – adaptację autofikcyjnej książki Constance Debré. To opowieść o kobiecie, która odrzuca normatywny model rodziny, by odzyskać prawo do samostanowienia. Spektakl stawia pytania o wolność, macierzyństwo, queerowy model rodziny oraz o możliwość tworzenia nowych formuł bliskości w poprzek społecznych oczekiwań.

Kolejną premierą będzie **Skrucha** Elizy Clark w reżyserii Gosi Wdowik. Punktem wyjścia staje się historia przemocy i fascynacja kulturą true crime, jednak twórczynie i twórcy kierują uwagę ku temu, co wydarza się znacznie wcześniej – ku pękającym więzom, samotności przeżywanej pośród innych i deficytowi uważności na doświadczenie najbliższych. Co dzieje się w rodzinie, grupie rówieśniczej czy lokalnej wspólnoty, gdy przestajemy dostrzegać wzajemne poczucie osamotnienia, które przeradza się we frustrację i wściekłość? **Skrucha** stawia pytania o społeczne koszty życia w świecie, w którym coraz łatwiej śledzić cudze tragedie niż naprawdę obdarzyć się nawzajem uwagę.

Na wiosnę pokażemy kolejny Debiut TR – **Nie umrę z miłości** – **Anna** Weroniki Zajkowskiej. Inspirowany **Anną Kareniną** spektakl przepisuje jeden z najważniejszych mitów romantycznej miłości, oddając głos bohaterce, która zamiast podporządkować się tragicznemu scenariuszowi, odzyskuje sprawczość i własną historię.

Sezon zakończy **Zakon Marii** Cezarego Tomaszewskiego. Punktem wyjścia jest postać Marii Janion – badaczki, która pokazała, jak głęboko romantyczna wyobraźnia przenika polską kulturę i nasze sposoby odczuwania. Nie będzie to jednak spektakl biograficzny, ale spotkanie dwóch Marii – Marii Janion i Marii Maj – oraz kilku duchów i postaci literackich w teatralnej opowieści o gorączce romantycznej. Jak myśleć z Janion, nie zamieniając jej w kolejny romantyczny mit?

Program pięciu premier dopełni nurt kuratorski **Mateusza Szymanówki** – dramaturga i kuratora związanego z Sophiensæle w Berlinie. Będzie on przebiegał pod hasłem **JAK DOSTROIĆ CIAŁO** i obejmie pokazy dwóch spektakli – **This resting, patience** Ewy Dziarnowskiej i **Batty Bwoy Haralda Beharie** – oraz warsztat z choreografką i performerką **Anią Nowak**.

W tym sezonie oprócz aż dwóch premier z cyklu **DEBIUT TR**, mamy też dziesięciolecie DEBIUTU. Praktyka współpracy z artystami_artystkami rozpoczynającymi drogę twórczą w instytucjach publicznych stała się dla nas impulsem do wytworzenia pola refleksji wokół debiutów i debiutowania oraz zmaterializowania go w postaci książki **DEBIUT TR** pod redakcją Marty Bryś (**premiera: 13 września**). Wychodząc od dziesięcioletniej historii Debiutu TR, stawiamy pytania o to, jak tworzyć przestrzeń dla twórczego ryzyka, w jaki sposób instytucja może towarzyszyć procesom twórczym i co zrobić, żeby debiut nie był dziś próbą przetrwania, ale polem twórczych poszukiwań.

Kontynuujemy też linię komunikacji wizualnej wypracowaną w poprzednich sezonach razem z artystą wizualnym **Patrykiem Różyckim**. Również i tym razem rysunki z kolejnych 10 repertuarowych miesięcy będą tworzyć wizualno-tekstową opowieść, do której zapraszamy już we wrześniu.

ANKA HERBUT, PAWEŁ KULKA, JUSTYNA LIPKO-KONIECZNA
Zespół Programowy TR Warszawa

PREMIERY

DEBIUT

BARDZO DŁUGA I POWOLNA KATASTROFA TRAMWAJU NR 26

Julia Nowak / Karolina Szczypek
premiera: 11 września 2026

Ludzie jadą tramwajem. Do pracy. Albo z pracy. Albo z pracy do pracy.
Albo właśnie są w pracy. A co jeśli nie dotrą tam dokąd zmierzają?

Kraksa tramwaju wymusza niespodziewaną przerwę. Zdaniem pasażerów_pasażerek czas tajemniczo zwalnia. Dyscyplinowany przez aplikację dostawca jedzenia (Filip Zaręba), desperacko próbuje zdążyć z kolejnym zleceniem wspierany przez chór rowerowych zębatek. Projektariusz Mariusz (Michał Jan Meller) walczy z deadline, by zdobyć kolejną pracę i wyrwać się z niekończącego się łańcucha „jeśli”. Bo jeśli ją zdobędzie, osiągnie stabilizację, a jeśli ją osiągnie, będzie mógł mieć psa. Hipochondryczka (Aleksandra Popławska) spieszy do pozostawionego bez opieki dziecka... i do apteki by uchronić bliskich przed nieszczęściem. Laska bez telefonu (Izabella Dudziak) szuka zgubionego smartfona, ale także życia, które zniknęło wraz z korporacyjnym kalendarzem. Towarzyszy jej w tym tajemniczy klaun (Filip Zaręba) – dealer, błazen i filozof w jednym. Prowadzi ją przez kolejne wspomnienia, mylne tropy i zmusza do niewygodnych odkryć, a reguły kapitalizmu zna lepiej niż cyrkowe sztuczki. Nad całą podróżą czuwa Motorniczy (Miroslaw Zbrojewicz) – narrator i przewodnik, który przeprowadza widzów przez kolejne historie pasażerów, zmieniając role i perspektywy.

Spektakl w reżyserii Julii Nowak to wielogłosowa narracja o pracy w epoce nieustającej produktywności – o jej przymusie, tempie, niestabilności. O projektariacie, pracy opiekuńczej i emocjonalnej, prekaryzacji życia zawodowego i niezawodowego (jeśli takie w ogóle istnieje). Jest w niej surrealistyczny humor i ironiczna lekkość, ale także egzystencjalny ciężar.

obsada: Izabella Dudziak, Michał Jan Meller, Aleksandra Popławska, Filip Zaręba, Miroslaw Zbrojewicz

tekst i reżyseria: Julia Nowak
dramaturgia: Karolina Szczypek
choreografia: Ana Kuszarecka
muzyka: Maksymilian Zieliński
scenografia i światła: Antonina Kalita
kostiumy: Zuzanna Bąk
asystentka reżyserki: Alicja Zalewska
inspicjenci: Piotr Piotrowicz, Wojciech Sobolewski
kierowniczka produkcji: Aleksandra Szklarczyk

LOVE ME TENDER

Constance Debré / Wojtek Rodak / Iga Gańczarczyk
premiera: 20 listopada 2026

Adaptacja głośnej autobiograficznej książki francuskiej pisarki Constance Debré. Po dwudziestu latach małżeństwa bohaterka odchodzi od męża i zaczyna wiązać się z kobietami. Porzuca prestiżową pracę prawniczki, by skupić się na pisaniu książek, i zaczyna ascetyczne życie, ograniczone do kilku niezbędnych przedmiotów.

Radykalny gest rezygnacji z normatywnego modelu rodziny, wzmocniony odrzuceniem arystokratycznego przywileju, staje się opowieścią o sprzeciwie wobec społecznych oczekiwań, patriarchy i własnego pochodzenia. Jak w greckiej tragedii konsekwencje tych decyzji okazują się dla bohaterki wyjątkowo dotkliwe, gdy mąż decyduje się wytoczyć jej proces o odebranie praw rodzicielskich. Walka o opiekę nad synem każe jej na nowo zdefiniować siebie w roli kobiety, matki i pisarki.

Twórczynie i twórcy spektaklu pragną przyrzeć się radykalnym gestom bohaterki, dostrzegając w nich rewolucyjny potencjał sprzeciwu nie tylko wobec patriarchalnych struktur, lecz także wobec neoliberalno-kapitalistycznej rzeczywistości, która coraz bardziej unifikuje się i konserwuje. Chcą opowiadać o cielesności i bezwstydnie uwolnionej kobiecej seksualności, funkcjonującej poza męskim wpływem. Chcą zadawać pytania o macierzyństwo i status queerowych rodzin we współczesnej rzeczywistości, o prawo do samostanowienia oraz definiowania przebrzmiałych pojęć na nowo.

Powieść „Love Me Tender”, druga część tryptyku (obok „Play Boy” i „Nom”), ukaże się w polskim przekładzie Jakuba Polaszczyka nakładem Wydawnictwa Ha!art pod koniec 2026 roku, równoległe z premierą spektaklu.

obsada: Natalia Kalita, Lech Łotocki, Sebastian Pawlak, Agnieszka Podsiadlik (gościnnie),
Agnieszka Rajda (gościnnie), Justyna Wasilewska

reżyseria: Wojtek Rodak
adaptacja i dramaturgia: Iga Gańczarczyk
scenografia i kostiumy: Doris Nawrot
sound design: Justyna Stasiowska
choreografia: Agata Siniarska
reżyseria światła: Jacqueline Sobiszewski
wideo: Agata Rucińska

SKRUCHA

Eliza Clark / Gosia Wdowik / Robert Bolesto

premiera: 19 lutego 2026

Gdzie kończy się wyobrażenie przemocy a zaczyna przemoc?
Czyja wściekłość jest zauważalna, a czyjej nie widać?
Co właściwie znaczy „odgrywać” przemoc na scenie i kto tu na kogo patrzy?

W „Skrusze” Elizy Clark zjawisko *true crime stories* (literatura oparta na prawdziwych zbrodniach) jest nie tyle gatunkiem, co sposobem patrzenia. Kulturową praktyką, w której przemoc staje się treścią do oglądania, komentowania i konsumowania. Historia o rówieśniczej agresji spleta się tu z dysfunkcyjnymi relacjami rodzinnymi oraz złudzeniem anonimowości w sieci, odstawiając mechanizmy, które nie tylko przemoc opisują, ale ją współprodukują.

Co się dzieje, gdy przemoc jest popularyzowana i romantyzowana? Kiedy opowiada się ją w nieskończonej liczbie wersji, a każda z nich służy komu innemu? Które głosy są słyszane, a które pomijane lub unieważniane? I czy kultura *true crime* może stać się areną dla kobiecego gniewu w świecie, który od zawsze uczy kobiety, jak go nie wyrażać?

„Skrucha” pełna jest niewiarygodnych narratorek i narratorów, zmieniających „fakty” zgodnie z własnymi celami, pragnieniami i lękami. Neutralne spojrzenie nie istnieje. Narracja nigdy nie jest neutralna, a ten, kto opowiada, ma ogromną władzę.

obsada: m.in. Izabella Dudziak, Monika Frajczyk, Adam Woronowicz, Julia Wyszyńska, Agnieszka Żulewska

reżyseria, koncept scenografii, ruch sceniczny i wideo: Gosia Wdowik

adaptacja: Robert Bolesto

projekt scenograficzny i reżyseria światła: Aleksandr Prowaliński

muzyka: Teoniki Rozynek

DEBIUT

NIE UMRĘ Z MIŁOŚCI – ANNA

Weronika Zajkowska / Paweł Słomiński

premiera: 16 kwietnia 2026

Nie umrę z miłości – Anna to opowieść o bohaterce, którą znamy i o losach, o których gdzieś już słyszeliśmy. Ma dom, męża, dzieci i pisze listy, z których można wyczytać skrzętnie skrywaną pomiędzy wierszami tajemnicę – bardzo kocha kogoś, kogo takim uczuciem nie powinna darzyć.

Anna podejmuje decyzje, które zmieniają jej życie na zawsze – z jednej strony pozostaje filarem całej rodziny, z drugiej zapisuje w dzienniku płomienne wersy do „najmilszego ukochanego”. Zakazana, nieodwzajemniona, niespełniona miłość, która nie gaśnie wraz z upływem

czasu. Historia kobiety, wykorzystanej, gdy była potrzebna i porzuconej, gdy nie była już przydatna. Jednak ta Anna nie rzuci się pod pociąg, nie pozwoli odebrać sobie siły do samostanowienia – sama zadba o to, aby nie zostać wymazaną z kart historii. Dlatego możemy ją w końcu poznać, wyciągnąć z sejfu setki stron historii jeszcze nigdy nie opowiedzianej w taki sposób. Tak, dobrze myślicie - to będzie *Anna Karenina* Tołstoja. Między innymi.

obsada: m.in. Mateusz Górski, Natalia Kalita, Michał Jan Meller (gościnnie), Tomasz Tyndyk

scenariusz: Weronika Zajkowska i Paweł Słomiński

reżyseria, dramaturgia: Weronika Zajkowska

scenografia, dramaturgia: Paweł Słomiński

kostiumy: Aleksandra Meller

muzyka: Bartek Prosuł

ZAKON MARII

Cezary Tomaszewski / Anka Herbut

premiera: 18 czerwca 2026

Skąd to się bierze?

Czterdzieści i cztery mej Pani rycerze?

KALIBER 44, ZAKON MARII

Maria Janion była jedną z najważniejszych polskich humanistek. Fascynowała ją wyobraźnia romantyczna, zwłaszcza Mickiewiczowskie *Dziady*. Jednocześnie bezlitośnie poddawała krytyce narodowe mity, romantyczne fantazmaty i polskie opowieści o tożsamości. Stała się ikoną polskiej humanistyki i feminizmu, gromadząc wokół siebie całe pokolenia studentek_ studentów zakochanych w jej sposobie myślenia.

Ale *Zakon Marii* nie będzie spektaklem biograficznym o Marii Janion – choć znajduje się ona w jego centrum. Nie będzie też jednak spektaklem o Marii Maj – aktorce TR Warszawa, która wcieli się w Janion. Choć bez Marii Maj *Zakon Marii* nigdy by nie powstał. Będzie raczej czymś między budowaniem aktorskiej roli, gorączką romantyczną, wykładem, kryminałem intelektualnym i teatralną farsą.

Obie Marie spotkają się w jednym paradoksie. Jedna Maria uczyła podejrzliwości wobec mitów, ale sama stała się jedną z najważniejszych figur polskiej wyobraźni humanistycznej. Druga Maria od dekad wymyka się prostym definicjom aktorstwa, pozostając jedną z najbardziej wyrazistych osobowości polskiego teatru. *Zakon Marii* bierze ten paradoks za punkt wyjścia i pyta, jak można myśleć z mistrzynią, nie zamieniając jej w pomnik. Jak zachować krytyczną postawę, nie rezygnując z potrzeby przynależności, z inspiracji i zachwyty?

obsada: m.in. Mateusz Górski, Rafał Maćkowiak, Maria Maj, Justyna Wasilewska, Filip Zaręba

reżyseria, koncept scenografii: Cezary Tomaszewski

scenariusz: Anka Herbut

NURT DZIAŁAŃ DODATKOWYCH

JAK DOSTROIĆ CIAŁO

kurator: Mateusz Szymanówka

JAK DOSTROIĆ CIAŁO to linia kuratorska przygotowana przez Mateusza Szymanówkę – kuratora tańca w berlińskim Sophiensæle i dyrektora artystycznego festiwalu Tanztage Berlin. Otwierając TR Warszawa na międzynarodową niezależną scenę performatywną, program *JAK DOSTROIĆ CIAŁO* zakłada prezentację dwóch prac pokazywanych na najważniejszych festiwalach i scenach tańca w Europie: *This resting, patience* – trzygodzinnego spektaklu na styku instalacji i performansu, autorstwa mieszkającej w Berlinie polskiej choreografki Ewy Dziarnowskiej oraz solo *Batty Bwoy* norwesko-jamajskiego tancerza i choreografa Haralda Beharie, którego twórczość będzie można zobaczyć w Polsce po raz pierwszy. Pokazy będą połączone z rozmowami z artystkami i artystą. Nurt zostanie domknięty warsztatem dla osób performujących, przygotowanym przez choreografkę i artystkę wizualną Anię Nowak.

Motywytem przewodnim programu jest obecność jako praktyka polityczna – sposób bycia, który pozwala trwać przy niestabilności, nielinearności i różnicy, zamiast produkować stabilne narracje i tożsamości. Obecność rozumiana jest tu nie tylko jako wrażliwość i zdolność reagowania na to, co wydarza się w ciele, wokół nas i między nami, ale też jako sam akt bycia w relacji: między przeszłością i przyszłością, „ja” i światem, materialnością i wyobraźnią.

THIS RESTING, PATIENCE

chor. Ewa Dziarnowska

pokazy: 6, 7 października 2026

This resting, patience to performans choreograficzny, który zaciera granicę między tańcem a instalacją. Od premiery w berlińskim Sophiensæle w 2024 roku prezentowany był kilkadziesiąt razy na najważniejszych europejskich festiwalach, takich jak Kunstenfestivaldesarts czy ImPulsTanz, a tuż przed warszawskimi pokazami na paryskim Festival d'Automne.

Zamiast klasycznej narracji „*This resting, patience*” proponuje trwanie w czasie. Ewa Dziarnowska i Leah Marojević przez trzy godziny tańczą na niebieskim, pokrywającym całą przestrzeń dywanie, w rytmie powtarzającej się piosenki Dionne Warwick *What the World Needs Now*. Ich taniec, solo i w duecie, to przyciąganie i oddalanie, czułość i napięcie, zabawa formą i uczuciem. Bliskość tancerek i publiczności sprawia, że samo patrzenie staje się formą uczestnictwa.

Dla Dziarnowskiej improwizacja i cielesna wiedza są ważniejsze niż wirtuozeria. Jej praktyka wyrosła ze sprzeciwu wobec sztywnych ram instytucjonalnych i z fascynacji tym, co dzieje się w ciele „tu i teraz”. To, co nazywa „erotyzmem uwagi”, nie polega na byciu oglądaną, lecz na byciu obecną: z drugim tańczącym ciałem i z publicznością.

This resting, patience to zaproszenie do spowolnienia i uważności, gdzie taniec jest praktyką bliskości, a nie widowiskiem.

choreografia, performans: Ewa Dziarnowska

z udziałem: Leah Marojević

dźwięk: Krzysztof Bagiński

światło: Jacqueline Sobiszewski

kostiumy/stylizacja: Nico Navarro Rueda, Franziska Acksel

wsparcie dramaturgiczne: Jette Büchsenschütz
dialog artystyczny: Suvi Kemppainen
zdjęcia: Spyros Rennt
dokumentacja wideo: Margarita Maximova
podziękowania dla: Maciej Sado
premiera: 13.01.2024 podczas Tanztage Berlin, Sophiensaele, Berlin
produkcja: Ewa Dziarnowska we współprodukcji z Sophiensaele.

33. edycja *Tanztage Berlin* jest produkcją *Sophiensaele*. Projekt współfinansowany przez Senacki Departament Kultury i Spójności Społecznej oraz Capital Cultural Fund (HKF). Przy życzliwym wsparciu Tanzfabrik Berlin e. V. oraz Theaterhaus Berlin Mitte.

BATTY BWOY

chor. Harald Beharie
pokaz: 17 marca 2027

Norwesko-jamajski choreograf i tancerz Harald Beharie przyjeżdża do Polski z porywającym solo napędzanym dudniącym progresywnym rockiem. „Batty Bwoy” to nie tylko laureat najważniejszej norweskiej nagrody teatralnej Hedda w kategorii „spektakl taneczny”, ale również jedna z najgoręcej dyskutowanych prac twórcy młodego pokolenia na międzynarodowej scenie tańca ostatnich lat.

Poprzez przechwycenie dyskryminującego jamajskiego slangowego określenia osoby queerowej, „Batty Bwoy” (dosłownie: chłopiec od tyłka), Beharie przekształca i wykrzywia w tym energetycznym performansie mity na temat czarnego queerowego ciała. Poruszając się między zabawą i przemocą oraz czułością i okrucieństwem artysta śledzi absurdalność tych stereotypów i fantazji, jednocześnie atakując je i się na nie otwierając. W „Batty Bwoy” Beharie powołuje do życia sceniczną istotę, która wyłania się ze szczeliny między kruchością narażonego na przemoc ciała, radością i wyzwalającą, wywrotową siłą.

choreografia i wykonanie: Harald Beharie
scenografia/rzeźba: Karoline Bakken Lund i Veronica Bruce
muzyka: Ring van Möbius
projekt dźwięku: Jassem Hindi
konsultacja artystyczna: Ines Belli i Hooman Sharifi
koprodukcja: Dansens Hus i RAS
wsparcie: Norweska Rada Sztuki, Fond for lyd og bilde, FFUK, gmina Sandnes oraz Tou Scene
Podziękowania: Tobias Leira, Torbjørn Kolbeinsen i Ingeborg Staxrud Olerud
Projekt zdobył Nagrodę Hedda dla najlepszego spektaklu tanecznego w 2023 roku oraz otrzymał nominację do Nagrody Norweskiego Stowarzyszenia Krytyków w 2022 roku.

REZYDENCJA DRAMATURGICZNA

Rezydencja dramaturgiczna jest nagrodą w Forum Młodej Reżyserii 2025. Student Akademii Sztuk Teatralnych w Krakowie Kuba Drewnicki zaangażuje się w dwa procesy twórcze w tym sezonie. Rezydencja będzie polegać na asystenturze dramaturgicznej, zdobywaniu praktycznych narzędzi we współpracy z zespołami realizatorskimi i twórczymi, uczestniczeniu w wybranych próbach i poznawaniu instytucjonalnych praktyk towarzyszenia procesom twórczym we współpracy z Zespołem Programowym TR Warszawa.

DZIAŁANIA PEDAGOGICZNO-TEATRALNE I DOSTĘPNOŚCIOWE

Program **Działu Pedagogiki Teatru i Dostępności** TR Warszawa to aktywności włączające publiczność w działania edukacyjne, dające możliwość głębszego doświadczania teatru. W sezonie artystycznym 2026/2027 planujemy m.in. kontynuację warsztatów:

MAMA, TATA DO TEATRU! – warsztaty pedagogiczno-teatralne dla dzieci widzek_widzów realizowane w trakcie trwania wybranych spektakli;

MAŁY TR – warsztaty integracyjne dla dzieci z przedszkoli i szkół podstawowych, wprowadzające najmłodszych w świat teatru;

MŁODY TR – pobudzające do krytycznego odbioru sztuki warsztaty dla klas ze szkół ponadpodstawowych, na przykładzie spektakli TR Warszawa pozwalające odkryć język teatru i funkcje sztuki współczesnej;

WIDZ WSPÓŁCZESNY – grupowe warsztaty wprowadzające w spektakl i realizowane dla grup w ramach zakupu biletu poszerzonego o działania edukacyjne. Spektakle rekomendowane do realizowania biletu to: „Za dużo wszystkiego”, „Fantazja”, „Między nami dobrze jest” i „Rodzina”;

WARSZTATY I SPOTKANIA OTWARTE – spotkania warsztatowe lub wykłady, rozmowy kierowane do dorosłych widzek_widzów TR realizowane do wybranych spektakli;

ARCHIPELAG TR – cykliczne spotkania/warsztaty dla stałej grupy seniorek_seniorów.

PROJEKTY SPECJALNE DZIAŁU PEDAGOGIKI TEATRU I DOSTĘPNOŚCI

W sezonie 2026/2027 kontynuujemy działania w ramach projektu „**TISZ TR 2024-2026**”. Wraz z Technikum Architektoniczno-Budowlanym im. Stanisława Noakowskiego w Warszawie zbliżamy się do finału wspólnych działań twórczych. Pracujemy nad realizacją partycypacyjnego spektaklu z udziałem młodzieży, za którego reżyserię odpowiada **Katarzyna Minkowska**. Premiera spektaklu pt. **DRYF** przewidziana jest na 3 października 2026 roku. To kolejny, realizowany w ramach programu, spektakl partycypacyjny, który zostanie włączony w nasze działania repertuarowe.

Kontynuujemy również działalność **TEATRALNEJ RADY MŁODYCH** TR Warszawa – w sezonie **STRUMIENIE MIŁOŚCI** będzie to jej druga kadencja. Kontynuacja projektu w drugim roku zakłada wybór radnych na kolejną kadencję oraz wdrażanie programu wypracowanego podczas spotkań z młodzieżą w poprzednim sezonie artystycznym.

To inicjatywa zapraszająca młode osoby do zaangażowania się w działanie instytucji kultury oraz współtworzenie oferty edukacyjnej i artystycznej. Chcemy by teatr był miejscem bezpiecznej wymiany doświadczeń, międzypokoleniowego dialogu i wspólnego działania.

Współpracujemy także z **Akademią Sztuk Pięknych w Warszawie**, z którą jesienią 2026 roku zorganizujemy projekt multidyscyplinarny skupiony wokół relacji teatru i sztuk izualnych,

zakładający m.in. wywiady studentów_studentek koła naukowego Sisters in type z pracownikami_pracowniczkami teatru. Inicjatywa ta zaowocuje publikacją badającą, jak język teatru zmienia się w konfrontacji z formą i fontem. Eksperymentalna forma pozwoli na podążanie nowymi ścieżkami komunikacji i patrzenie na różne dziedziny sztuki z innych perspektyw. Finałem będzie wydarzenie performatywne, do którego zaangażowane zostaną grupy współpracujące: **koło naukowe „Organza” z Politechniki Warszawskiej, Centrum Archiwistyki Społecznej, wolontariusze_wolontariuszki, TRM i Archipelag.**

Wraz z **Teatrem Ochoty** przygotowujemy **Teatralną EduAkcję Warszawy** dla nauczycieli warszawskich szkół i placówek edukacji pozaszkolnej. To kolejna odsłona wydarzenia edukacyjnego, tworzonego we współpracy z **Biurem Edukacji, Biurem Kultury** oraz **Warszawskim Centrum Innowacji Edukacyjno-Społecznych i Szkoleń**. 9 października zaprosimy osoby nauczycielskie do uczestnictwa w warsztatach rozwojowych, wykładzie eksperckim, sieciowaniu oraz wspólnym oglądaniu debiutanckiego spektaklu ***Bardzo długa i powolna katastrofa tramwaju nr 26*** w reżyserii Julii Nowak.

Uczestniczymy w prestiżowym projekcie międzynarodowym **Common Labs**, który skupia instytucje, osoby artystyczne oraz publiczność, przyglądając się dynamicznym pojęciom tożsamości i różnorodności kulturowej w zmieniającym się społeczeństwie europejskim.

W poprzednim sezonie artystycznym zainicjowaliśmy cykl spotkań warsztatowo-wykładowych **TRwale Ślady** dotyczących historii osób związanych z TR Warszawa oraz samego miejsca. Przed nami nowy sezon, podczas którego będziemy kontynuować badanie lokalności, ale tym razem przyjrzymy się zmianom, czekającym nasz teatr w perspektywie najbliższej przyszłości.

Kontynuujemy także teatralny wolontariat realizowany w ramach programu **Warszawskich Partnerstw dla Wolontariatu – Ochotnicy Warszawscy**.

PLACÓWKI PARTNERSKIE

W ramach realizacji działań edukacyjnych dla młodzieży współpracujemy z wybranymi szkołami i placówkami opiekuńczo-wychowawczymi. Przed nami kolejny rok cyklicznych spotkań z uczniami_uczennicami **Społecznego Liceum Ogólnokształcącego nr 7 im. Bronisława Geremka, Zespołu Szkół nr 31 im. Jana Kilińskiego w Warszawie** oraz kontynuacja i rozwinięcie działań pedagogiczno-teatralnych z grupą dzieci i młodzieży z **Placówek Opiekuńczo-Wychowawczych** z terenu miasta.

WSPÓŁPRACE

W ramach kontynuacji wieloletniej współpracy z **Avant Art Festival** także i ten sezon rozpoczynamy muzycznie. Już 16 września zapraszamy na dwa koncerty: **||ALA|MEDA|| & NOUMSA DEMBELE** (PL/BF) oraz **AK'ChAMEL** (US).

||ALA|MEDA|| & NOUMS DEMBELE to międzynarodowy projekt łączący polską grupę znaną z intensywnych, euforycznych koncertów z burkińskim multiinstrumentalistą Noumsem Dembele. Z ich spotkania powstaje tropikalno-industrialna mieszanka, w której awangarda spotyka się z muzyką taneczną, zaawansowana elektronika z żywą sekcją rytmiczną, a współczesne brzmienie z tradycją muzyczną Afryki Zachodniej. Centralnym elementem projektu jest kora – harfa silnie związana z tradycją Mandinka, na której Dembele gra, korzystając także z instrumentów perkusyjnych i głosu. Artysta działa dziś zarówno w zespołach wykonujących muzykę afrykańską, takich jak Faso Tamala i Moribaya, jak i w projektach eksperymentalnych, m.in. Hizbut Jamm Raphaella Rogińskiego.

Współpraca |ALA|MEDA| i Noumsa Dembele rozwija kierunek wyznaczony przez cykl „Spectra”, realizowany przez |ALA|MEDA| od 2022 roku. Gqom, free jazz, UK bass, krautrock, IDM, postindustrial i batida zostają tu połączone w zmienną, wielowarstwową całość. Projekt wykracza poza konwencję world music: tradycja i nowoczesność funkcjonują w nim jako równorzędne siły twórcze, a międzykulturowe spotkanie staje się rzeczywistym dialogiem.

AK'CHAMEL to amerykański projekt sceniczny, którego koncerty przybierają formę halucynacyjnych rytuałów i teatru fizycznego. Artyści występują w niepokojących kostiumach, budując światy na styku pustynnej psychodelii, postapokaliptycznego szamanizmu i surowego, lo-fi rytualnego folku. Warstwa wizualna nie jest tu dodatkiem, ale integralną częścią muzyki i intensywnego doświadczenia koncertowego.

AK'CHAMEL ma na koncie około piętnastu kaset, trzy albumy winylowe oraz serię enigmatycznych realizacji wideo na VHS. Krótkie materiały publikowane przez projekt osiągnęły miliony wyświetleń, a zespół regularnie koncertuje i występuje na festiwalach po obu stronach Atlantyku.

Z kolei spektakl **Ewy Dziarnowskiej THIS RESTING, PATIENCE**, który będzie pierwszą odsłoną nurtu kuratorskiego **Mateusza Szymanówki**, znalazł się również w programie warszawskiej edycji **Unsound Festival**.

OBECNOŚĆ NA SCENACH W POLSCE I ZA GRANICĄ

Już 3 września, w ramach *Generation After. 10. Showcase*, który w tym roku upływa pod hasłem *Artistic Intelligence*, zaprezentujemy *Strach przed lataniem* w reżyserii Weroniki Szczawińskiej. Wydarzenie będzie również okazją do pokazania partycypacyjnego spektaklu *Power Play* w reżyserii Samary Hersh, na który zapraszamy 5 września.

Generation After jest coroczną okazją do przedstawienia naszych spektakli międzynarodowym kuratorom, selekcjonerom i dyrektorom festiwali przyjeżdżającym do Warszawy z całego świata, jak również krytykom i krytyczkom teatralnym i osobom z szeroko rozumianej branży.

W nadchodzącym sezonie *Power Play* będzie gościł na scenach w Polsce i za granicą. Spektakl znalazł się w programie festiwalu *Mała Boska Komedia* i zostanie zaprezentowany 20 września w Krakowie. Następnie wyruszy do Irlandii, gdzie w ramach Dublin Theatre Festival pokażemy go trzykrotnie – od 1 do 3 października – na scenie Samuel Beckett Theatre.

W październiku, listopadzie i grudniu czekają nas także kolejne wyjazdy z naszymi spektaklami, o których więcej już wkrótce.

W sezonie 2026/2027 będziemy również kontynuowali cykliczną inicjatywę *Warsaw Theatre Quarter*, w ramach której od dwóch lat warszawskie, progresywne teatry miejskie, pod przewodnictwem TR Warszawa, zapraszają do siebie międzynarodowe środowisko kuratorów, producentów i dyrektorów teatrów i innych instytucji kultury. Celem projektu jest nie tylko prezentacja spektakli, ale także stworzenie platformy do międzynarodowej wymiany, networkingu i dialogu branżowego. Trzecia edycja WTQ zaplanowana jest na drugą połowę lutego 2027 roku.

Między lutym a październikiem 2027 roku, TR Warszawa weźmie także udział w Sezonie Kulturalnym Polska-Francja 2027, jako jeden z beneficjentów naboru prowadzonego przez Instytut Francuski w Polsce. Informacje na temat zaproponowanych przez nas inicjatyw pojawią się wkrótce.